

Vispasaules vadītāju
apmācības sanāksme
Ģimenes atbalstīšana

2006. GADA 11. FEBRUĀRIS

PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCA

Published by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Salt Lake City, Utah

© 2006 by Intellectual Reserve, Inc.
Visas tiesības saglabātas
Printed in Germany

Teksta apstiprinājums angļu val.: 8/04
Tulkojuma apstiprinājums: 8/04

Satura rādītājs

Laulība ir būtiska Viņa Mūžīgās ieceres daļa	2
<i>Elders Deivids A. Bednars</i>	
Svēts pienākums rūpēties un mīlēt vienam otru.	8
<i>Elders L. Toms Perijs</i>	
Vecākiem ir svēts pienākums	13
<i>Bonija D. Parkina</i>	
Debesu mājas, mūžīgās ģimenes	18
<i>Prezidents Tomass S. Monsons</i>	
„Ģimene: Vēstījums pasaulei“	24

Laulība ir būtiska Viņa Mūžīgās ieceres daļa

ELDERS DEIVIDS A. BEDNARS
No Divpadsmī apustuļu kvorumā

Laulības doktrinārais ideāls

Augstākais prezidijs mums ir īpaši ieteicis veltīt mūsu lielākās pūles laulības un mājas stiprināšanai. Šāds norādījums vēl nekad nav bijis tik ļoti nepieciešams pasaulei kā šodien, kad laulības svētumam tiek uzbrukts un mājas svarīgums tiek iedragāts.

Lai arī Baznīca un tās programmas atbalsta laulību un ģimeni un visbiežāk dara to veiksmīgi, mums vien-

mēr ir jāatceras šo pamatpatiesību: neviena starpniekinstitūcija vai organizācija nevar aizstāt mājas vai īstenot tās būtiskās funkcijas.¹ No tā izriet, ka šodien es ar jums vispirms runāšu kā ar vīriešiem un sievietēm, kā ar vīriem un sievietēm un kā ar mātēm un tēviem, un pēc tam kā ar priesterības un Baznīcas palīgorganizāciju vadītājiem. Mans uzdevums ir pārrunāt mūžīgās laulības būtisko lomu mūsu Debesu Tēva laimes iecerē.

Mēs koncentrēsimies uz mācību par ideālu laulību. Mana cerība ir, ka pārskats par mūsu mūžīgajām iespējām un atgādinājums par to, kas mēs esam un kāpēc mēs esam šeit, mirstīgajā pasaulē, sniegs norādījumu, mierinājumu un spēcinošu cerību mums visiem, neskatoties uz mūsu ģimenes stāvokli vai patreizējiem personīgajiem apstākļiem. Atšķirība starp mācību par ideālu laulību un ikdienas dzīves realitāti reizēm var šķist diezgan liela, bet pakāpeniski

jūs darāt un kļūstat daudz labāki, nekā jūs paši, iespējams, apzināties.

Es aicinu jūs paturēt prātā šos jautājumus, kamēr mēs pārrunāsim principus, kas attiecas uz mūžīgo laulību.

1. jautājums: *Vai savā dzīvē es tiecos kļūt par labāku vīru vai sievieti, vai arī gatavojos kļūt par vīru vai sievieti, saprotot un pielietojot šos pamatprincipus?*

2. jautājums: *Vai kā priesterības vai palīgorganizācijas vadītājs es palīdzu tiem, kam es kalpoju, saprast un pielietot šos pamatprincipus, tādējādi stiprinot laulību un māju?*

Kad mēs caur lūgšanām apsvērsim šos jautājumus un pārdomāsim savas attiecības laulībā un mūsu pienākumus Baznīcā, es liecinu, ka Tā Kunga Gars apgaismos mūsu prātus un mācīsim mums tās lietas, kas mums ir jādara un jāuzlabo (sk. Jāņa ev. 14:26).

Kādēļ laulība ir tik būtiska

Vērtījumā „Ģimene: vērtījums pasaulei“ Augstākais prezidijs un Divpadsmī apustuļu kvorums paziņo: „ka laulība starp vīrieti un sievieti ir nolemta no Dieva un ģimenei ir būtiska loma Radītāja iecerē par Viņa bērnu mūžīgo likteni.“² Šis teikums, kas norāda uz vēstījuma pamatdomu, daudz māca par laulības mācības nozīmi un uzsver laulības un ģimenes primāro nozīmi Tēva plānā. Taisnīga laulība ir bauslis un būtisks solis mīlošu ģimenes attiecību radīšanā, kas var tikt iemūžinātas aiz kapa robežām.

Mācība satur divus neapstrīdamus iemeslus, kas palīdz mums saprast, kāpēc mūžīgā laulība ir būtiska Tēva ieceres daļa.

1. iemesls: *Vīrieša un sievietes garu būtība veido vienu veselumu un pilnveido viena otru, tādējādi ir no teikts, ka vīriešiem un sievietēm ir kopā jāprogresē līdz paaugstināšanai.*

Laulības mūžīgo būtību un nozīmi var pilnībā saprast tikai visaugstākā Tēva plāna priekš Viņa bērniem kontekstā. „Visi cilvēki—vīrieši un sievietes—ir radīti pēc Dieva tēla un līdzības. Ikviens ir debesu vecāku mīlēts gara dēls un meita un ... ir apveltīts ar dievišķām īpašībām un likteni.”³ Lielā laimes iecere sniedz

Debesu
Tēva gara dēliem

un meitām iespēju saņemt fizisku ķermeni, lai iegūtu laicīgu pieredzi un virzītos uz priekšu pretī pilnībai.

„Dzimums ir būtiska pazīme, kas noteic cilvēka identitāti un mērķi pirmslaicīgā, laicīgā un pēcnāves dzīvē”⁴ un lielā mērā nosaka, kas mēs esam, kāpēc mēs esam šeit uz zemes, kas mums ir jādara un par ko jāklūst. Dievišķiem mērķiem vīrieša un sievietes gars ir atšķirīgs, īpatnējs un viens otru papildinošs.

Pēc tam, kad tika radīta zeme, Ādams dzīvoja Ēdenes dārzā. Tomēr

svarīgi, ka Dievs teica, ka „nav labi cilvēkam būt vienam” (1. Mozus gr. 2:18; Mozus gr. 3:18), un

Ieva kļuva par Ādama partneri un palīgu. Gan vīrieša, gan sievietes unikālo garīgo, fizisko, prāta un emocionālo spēju kombinācija bija nepieciešama, lai īstenotu laimes ieceri. Vienatnē ne vīrietis, ne sieviete nevarētu īstenot viņa vai viņas radīšanas mērķi.

Ar dievišķu nolūku ir nolemts, ka vīriešiem un sievietēm ir jāprogresē kopā pretī ideālam un godības pilnībai. Pateicoties saviem atšķirīgajiem temperamentiem un spējām, vīrieši un sievietes katrs ienes laulības attiecībās unikālas perspektīvas un pier-

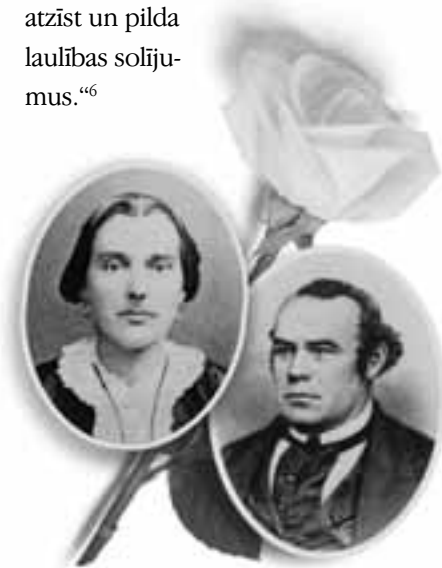
dzēs. Vīrietis un sieviete darbojas atšķirīgi, bet līdzvērtīgi, lai iegūtu saskaņu un vienotību, kuru nevar sasniegt nevienā citā veidā. Mācoties vienam no otra un savstarpēji palīdzot un svētot vienam otru, vīrietis pilnveido un izkopj sievieti; un sieviete pilnveido un izkopj vīrieti. „Ne vīrs ir kas bez sievas, ne sieva bez vīra *mūsu Kungā*.” (1.vēst. korintiešiem 11:11; slīpraksts pievienots).

2. iemesls: *Ar dievišķu mērķi gan vīrietim, gan sievietei ir jālaiž mirstīgajā pasaulē bērni un jānodrošina labākie apstākļi bērnu audzināšanai un rūpēm par tiem.*

Bauslis, kas senatnē tika dots Ādamam un Ievai—vairoties un piepildīt zemi—ir spēkā šodien. „Dievs ir noteicis, ka svētām dzīvības radīšanas spējām ir jābūt vienīgi starp likumīgi laulātu vīru un sievu.... Dzīvības rašanās uz zemes ir Dieva vadīta.”⁵ Tādēļ laulība starp vīrieti un sievieti ir pilnvarots kanāls, caur kuru pirmslaicīgās pasaules gari ienāk mirstīgajā pasaulē. Pilnīga atteikšanās no seksuālām attiecībām pirms laulības un kopēja uzticība laulībā pasargā šī svētā kanāla svētumu.

Mājas ar mīlošu un uzticīgu vīru un sievu ir vislabākie apstākļi, kādos var audzināt bērnus mīlestībā un taisnīgumā un kur apmierināt bērnu garīgās un fiziskās vajadzības. Tieši tāpat kā vīriešu un sieviešu unikālās rakstura īpašības sekmē laulības attiecību pilnveidošanos, šīs pašas īpašības ir ļoti

svarīgas arī audzinot, lolojot un mācot bērnus. „Bērniem ir jādzimst laulībā, un tie jāaudzina tēvam un mātei, kuri atzīst un pilda laulības solījumus.”⁶

Elders Pārlijs P. Prats izteicās par svētībām, kas nāk mācoties, izprotot un cenšoties pielietot laulības doktrināro ideālu.

Guiding Principles

Šie divi apskatītie iemesli, ko satur mācība par mūžīgās laulības svarīgu Tēva laimes iecerē, uzvedina uz vadošiem principiem tos, kas gatavojas stāties laulībā, tos, kas ir laulājušies, un mūsu kalpošanu Baznīcā.

1. princips: *Mūžīgās ģimenes svarīgumu var saprast vienīgi Tēva laimes ieceres kontekstā.*

Mēs bieži runājam un uzsveram laulību kā sabiedrības pamatvienību, kā stingras nācijas pamatu un kā ļoti svarīgu socioloģisku un kultūras orga-

nizāciju. Bet atjaunotais evaņģēlijs mums palīdz saprast, ka tā nozīmē daudz vairāk!

Vai iespējams tas, ka mēs runājam par laulību, adekvāti nemācot par laulības nozīmi Tēva iecerē? Uzsverot ģimeni, bet tajā pašā laikā nesaistot to ar vienkāršu un fundamentālu mācību par laimes ieceri, nav iespējams nodrošināt pietiekamus norādījumus, aizsardzību vai cerību pasaulē, kas arvien vairāk kļūst apjukusi un grēcīga. Mēs visi darītu pareizi, ja atcerētos Almas mācību, ka „Dievs deva [cilvēku bērniem] baušļus *pēc tam*, kad bija darījis tiem zināmu pestīšanas ieceri” (Almas gr. 12:32; slīpraksts pievienots).

Elders Parlijs P. Prets skaisti stāstīja par svētībām, kas nāk, kad mēs mācāmies, saprotam un tiecāmies pielietot savā dzīvē mācību par ideālu laulību:

„Tas bija Džozefs Smits, kas man iemācīja, kā novērtēt mīļās attiecības starp tēvu un māti, vīru un sievu, brāli un māsu, dēlu un meitu.

No viņa es iemācījos, ka mana dārgā sieva var tikt pasargāta priekš manis uz laiku un visu mūžību, un ka skaidrās jūtas un emocijas, kas padara mūs vienu otram mīļus plūst no dievišķas mūžīgās mīlestības strūklakas. ...

Es biju mīlējis iepriekš, bet nezināju kāpēc. Bet tagad es mīlēju—skaidri—ar pacilātu, cildenu jūtu spēku, kas pacēla manu dvēseli pāri šīs mirstīgās pasaules pārejošajām lietām un izple-

tās kā okeāns. ... Īsumā sakot, es tagad varēju mīlēt ar garu un arī ar sapratni.

Un tomēr tajā laikā, mani dārgie mīļotie brāļi, Džozefs Smits bija ... tikai pavēris plīvura malu un ļāvis man uzvest vienu mazu skatienu mūžībai.⁷

Vai kā vīrieši un sievietes, kā vīri un sievas un kā Baznīcas vadītāji mēs spējam saskatīt, ka mūžīgās laulības svarīgumu var saprast vienīgi Tēva laimes ieceres kontekstā? Mācība par ieceri ved vīriešus un sievietes uz cerību un sagatavo viņus mūžīgajai laulībai, tā aizsargā no bailēm un pārvar šaubas, kas var likt dažiem cilvēkiem noliegt vai izvairīties no laulības. Pareiza sapratne par ieceri stiprina arī mūsu apņemšanos nelokāmi godāt mūžīgās laulības derību. Pārdomājot un daudz dziļāk saprotot šo patiesību, tiks stiprināta mūsu individuālā mācīšanās, mūsu mācīšana un mūsu liecināšana gan mājās, gan Baznīcā.

2. princips: *Sātans vēlas, lai visi vīrieši un sievietes būtu tikpat nelaimīgi kā viņš.*

Lucifers nerimstoši uzbrūk un sagroza mācības, kas katram no mums, mūsu ģimenēm un pasaulei ir visnozīmīgākās. Kur gan pretinieks koncentrē savus vistiešākos un nežēlīgākos uzbrukumus? Sātans neatslābstoši strādā, lai samulsinātu sapratni par dzimumu, veicinātu priekšlaicīgu un nepareizu produktīvā spēka izmantošanu un nepieļautu taisnīgu laulību - tieši tādēļ, ka Laulība ir Dieva noteikta un ģimene ir centrālā laimes iecerē. Pretinieka uzbrukumi mūžīgajai laulībai turpinās pieaugt spēkā, kļūs biežāki un vēl vairāk izkropļos patiesību.

Ņemot vērā to, ka šodien mēs esam iesaistīti karā par laulības un mājas labklājību, pēdējo reizi lasot Mormona grāmatu, es īpašu uzmanību pievērsu tam, kādos veidos nefijieši sagatavojās kaujām pret lamaniešiem. Es ievēroju, ka Nefija tauta

„zināja par [viņu ienaidnieku] nodomu, un tādēļ viņi sagatavojās stāties tiem pretī“ (Almas gr. 2:12; slīpraksts pievienots). Lasot un studējot, es sapratu, ka *zināt ienaidnieka nodomu* ir galvenais priekšnoteikums, lai efektīvi sagatavotos. Līdzīgi mums vajadzētu pārdomāt mūsu ienaidnieka nodomu šajā pēdējo dienu karā.

Tēva plāns ir radīts, lai nodrošinātu Viņa bērniem norādījumus, palīdzētu viņiem kļūt laimīgiem un droši atvestu viņus mājās pie Viņa. Lucifera mērķis, uzbrūkot iecerei, ir padarīt Dieva dēlus un meitas apjukušus un nelaimīgus un apturēt viņu mūžīgo izaugsmi. Melu tēva augstākais nodoms ir panākt, lai katrs no mums kļūtu „nelaimīgs līdzīgi viņam pašam“ (2. Nefija gr. 2:27), un viņš strādā, lai izkropļotu tās Tēva plāna daļas, kuras viņš visvairāk ienīst. Sātanam nav ķermeņa, viņš nevar stāties laulībā un viņam nebūs ģimenes. Un viņš neatslābstoši tiecas radīt apjukumu par dievišķi noteiktiem dzimuma, laulības un ģimenes mērķiem. Visā pasaulē mēs redzam pierādījumus par Sātana pūļu pieaugošo efektivitāti.

Vēl pavisam nesen nelabais ir mēģinājis radīt un likumīgi legalizēt sajukumu par dzimumu un laulību. Paskatoties aiz mirstības, mūžībā, ir viegli saskatīt, ka viltus alternatīvas, kuras aizstāv pretinieks, nekad nevar aizvest līdz pilnībai, kas ir iespējama, saistoties kopā vīrietim un sievietei, līdz laimei taisnīgā laulībā, līdz prie-

kam par pēcnācējiem vai līdz mūžīgās izaugsmes svētībām.

Zinot to, ko mēs zinām par ienaidnieka nodomu, katram no mums vajadzētu būt īpaši modram, meklējot personīgo iedvesmu tam, kā mēs varam aizstāvēt un nosargāt katrs savu laulību—un kā mēs varam mājās un, pildot baznīcas uzdevumus, mācīties un mācīt pareizus principus par dzimumu mūžīgo nozīmi un laulības lomu Tēva plānā.

3. princips: *Maksimālas mīlestības un laimes svētības var iegūt caur attiecībām mūžīgās laulības derībās.*

Tas Kungs Jēzus Kristus ir centrālais punkts attiecībās mūžīgās laulības derībā. Lūdzu, ievērojiet, ka Pestītājs ir novietots šī trīsstūra, kura viena pamata stūri ir sieviete un otra pamata stūri ir vīrietis, virsotnē. Tagad apdomājiet, kas notiek attiecībās starp vīrieti un sievieti, kad viņi individuāli un nelokāmi „nāk pie Kristus“ un cenšas „tapt pilnveidoti Viņā“ (Moronija gr. 10:32). Patiecoties Glābējam un caur Glābēju, vīrietis un sieviete kļūst tuvāki.

Kad vīrs un sieva katrs ir saistīts pie Tā Kunga (sk. 3. Nefija gr. 27:14), mācoties kalpot un gādāt viens par otru, daļot dzīves pieredzes, augot kopā, kļūstot par vienu veselumu un saņemot svētības caur viņu atšķirīgo būtību savienošanos, viņi sāk aptvert to piepildījumu, kuru mūsu Debesu Tēvs vēlas Saviem bērniem. Bezgalīgo laimi, kas ir Tēva plāna mērķis, var

saņemt, noslēdzot un cienot mūžīgās laulības derības.

Kā vīriešiem un sievietēm, kā vīriem un sievietēm un kā Baznīcas vadītājiem, viens no mūsu svarīgākajiem pienākumiem ir palīdzēt jauniejiem vīriešiem un sievietēm mācīties un sagatavoties taisnīgai laulībai caur mūsu pašu personīgo piemēru. Kad jau-

Vīrs un sieva tuvinās viens otram, ja tie katrs nepārtraukti tuvinās Kristum.

nās sievietes un jaunie vīrieši ievēros cieņu, uzticību, upurēšanos un mūsu laulības derību cienīšanu, viņi centīsies piemērot šos pašus principus viņu namā un laulības attiecībās. Kad jaunie cilvēki ievēros, ka mēs mūsu mūžīgā partnera iepriecināšanu un ērtības esam uzstādījuši par savu augstāko prioritāti, viņi mazāk koncentrēsies uz sevi un būs vairāk spējīgi dot, kalpot un radīt vienlīdzīgas un ilgstošas draudzīgas attiecības. Kad jaunās sievietes un vīrieši saskatīs abpusēju cieņu, pieķeršanos, uzticību un mīlestību starp vīru un sievu, viņi tieksies attīstīt tādas pašas īpašības savā dzīvē.

Mūsu bērni un Baznīcas jaunieši visvairāk mācīsies no tā, ko mēs darām un kas mēs esam—pat tad, ja viņi nosacīti maz atceras no tā, ko mēs sakām.

Diemžēl šodien daudzi jauni Baznīcas locekļi baidās un kļūp savā izaugsmē pretī mūžīgai laulībai, jo viņi ir redzējuši pārāk daudz šķiršanos pasaulē un lauztas derības savās mājās un Baznīcā.

Mūžīgā laulība nav tikai laicīgs, likumīgs līgums, kas var tikt pārtraukts jebkurā laikā gandrīz jebkuru iemeslu dēļ. Drīzāk tā ir svēta derība ar Dievu, kas var būt saistoša laikā un visā mūžībā. Lojalitātei un uzticībai laulībā nav jābūt tikai pievilcīgiem vārdiem, kurus pauž sprediķos; drīzāk tām jābūt sākuma pierādījumam mūsu pašu attiecībām laulības derībās.

Pārdomājot mūsu personīgā piemēra svarīgumu, vai jūs un es saskatāt tās jomas, kur mums ir jāpilnveidojas? Vai Svētais Gars iedvesmo mūsu garus un mīkstina mūsu sirdis, un mudina mūs rīkoties un kļūt labākiem? Vai mēs kā priesterības un palīgorganizāciju vadītāji koncentrējam mūsu puļles, lai stiprinātu laulību un mājas?

Vīriem un sievietēm ir nepieciešams laiks, ko pavadīt kopā, lai stiprinātu sevi un savas mājas pret pretinieka uzbrukumiem. Vai tiecoties piešķirt lielāku nozīmi saviem Baznīcas aicinājumiem, mēs nejauši nekavējam vīrus un sievas, mātes un tēvus pildīt

viņu svētos pienākumus mājās? Piemēram, vai mēs dažreiz neieplānojam nevajadzīgas tikšanās un pasākumus tādā veidā, ka tas traucē būtiskām attiecībām starp vīru un sievu, un viņu attiecībām ar bērniem?

Sirsnīgi pārdomājot šos jautājumus, esmu pārliecināts, ka Gars palīdz jau tagad un turpinās palīdzēt katram no mums mācīties lietas, kas mums ir jādara mājās un Baznīcā.

Garīgie avoti, kas mums nepieciešami

Mūsu pienākumi mācīties un saprast mācību par ieceri, aizstāvēt un būt taisnīgas laulības piemēriem un mācīt pareizus principus mājās un Baznīcā var likt mums apdomāt, vai mēs spējam šo uzdevumu īstenot. Mēs esam parasti cilvēki, kam ir jāpaveic visneparastākais darbs.

Pirms daudziem gadiem mēs ar mūsu Bednaru bijām aizņemti, mēģinot apmierināt gan neskaitāmas savstarpēji konkurējošas jaunas un enerģiskas ģimenes vajadzības, gan arī Baznīcas, karjeras un sabiedriskos pienākumus. Kādu vakaru pēc tam, kad bērni bija aizmiguši, mēs beidzot pārrunājām, cik efektīvi mēs uzņemamies atbildību par visām mūsu svarīgajām prioritātēm. Mēs sapratām, ka mēs nevarētu saņemt solītās svētības mūžībā, ja mēs vēl pilnīgāk necienītu derības, kas noslēgtas mirstīgā stāvoklī. Mēs kopā apņēmāmies rīkoties un būt

Viens no mūsu augstākajiem pienākumiem ir palīdzēt jaunaļiem vīriešiem un sievietēm mācīties un sagatavoties taisnīgai laulībai ar mūsu personīgo piemēru.

labāks vīrs un sieva. Šī mācība, kuru iemācījāmies tik daudzus gadus atpakaļ, ir paveikusi ārkārtīgi lielas pārmaiņas mūsu laulībā.

Jaukā un vienkāršā mācība par laimes ieceri sniedz vērtīgas mūžīgās perspektīvas un palīdz saprast mūžīgās laulības svarīgumu. Mēs esam bijuši svētīti ar visiem mums nepieciešamajiem garīgajiem līdzekļiem.

Mums ir Jēzus Kristu mācības pilnība. Mums ir Svētais Gars un atklāsmes. Mums ir glābjoši rituāli, derības un tempļi. Mums ir priesterība un pravieši. Mums ir Svētie raksti un Dieva Vārda spēks. Un mums ir Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca.

Es liecinu, ka mēs esam svētīti ar visiem garīgajiem līdzekļiem, kas

mums nepieciešami, lai mācītos, mācītu, stiprinātu un aizsargātu taisnīgu laulību, un ka mēs patiesi varam dzīvot kopā laimīgi kā vīri un sievas un ģimenes mūžībā. Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Augstākā Prezidija vēstule 1999. g. 11. februārī; skat. *Liabona*, 1999. g. decembris, 1.
2. „Ģimene: Vēstījums pasaulei,” *Liabona*, 2004. g. oktobris, 49.
3. *Liabona*, 2004. g. oktobris, 49.
4. *Liabona*, 2004. g. oktobris, 49.
5. *Liabona*, 2004. g. oktobris, 49.
6. *Liabona*, 2004. g. oktobris, 49.
7. *Pārlija P. Prata autobiogrāfija*, izd. Parley P. Pratt Jr. (1938), 297–98.

Svēts pienākums rūpēties un mīlēt vienam otru

ELDERS L. TOMS PERIJS

No divpadsmit apustuļu kvoruma

Līdzsvars mūsu pienākumos

Tēma, kas man tika nozīmēta, ir šis teikums no vēstījuma pasaulei par ģimeni: „Vīram un sievai ir svēts pienākums mīlēt vienam otru, savus bērnus un rūpēties par viņiem.”¹ Es vēlos apskatīt šo tēmu pavisam citādā veidā nekā jūs varētu gaidīt no apmācību stundas. Es daudz necitēju no rokasgrāmatām; tā vietā es gribu runāt ar jums no sirds par jūsu kalpošanu mūsu

Debesu Tēva valstībā. Mērķis ir saprast vai mēs visi kopā varam labāk saprast kā saskaņot mūsu atbildību mīlēt un rūpēties par savām ģimenēm ar pārējiem īpašiem aicinājumiem, ko mūsu Tēvs Debesīs ir devis mums.

Kad Baznīca 1830. gada 6. aprīlī tika organizēta, pravietis Džozefs Smits saņēma atklāsmi, kas tagad ir pierakstīta kā grāmatas „Mācība un Derības” 21. nodaļa. Daļa no atklāsmes saka:

„Lūk, pieraksts tiks vests starp jums, un tanī tu tiks saukts par gaišreģi, tulkotāju, pravieti, Jēzus Kristus apustuļi un baznīcas elderu caur Dieva Tēva gribu un jūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību,

būdams iedvesmots no Svētā Gara likt tās pamatu un uzcelt to visu svētajai ticībai. . . .

Tādēļ, domājot baznīcu, tu pievērsīsi vērību visiem viņa vārdiem un pavēlēm, ko viņš dos jums kā viņš to saņem, staigādams visā svētumā, Manā

priekšā, jo viņa vārdu jūs pieņemsit kā no Manas paša mutes, visā pacietībā un ticībā” (M&D 21:1–2, 4–5).

Starp pirmajiem norādījumiem, kas tika doti šai no jauna organizētajai Baznīcai, bija—sekot iedvesmām un atklāsmēm, kas nāk no Tā Kunga caur Viņa pravieti, mūsu pienākumu, lai uzceltu Viņa valstību, pildīšanai. Viņš ir apsolījis vadīt mūs pa ceļu, kas mums ir jāiet šajā lielajā darbā.

Pravieša padoms

Es domāju, prezidents Gordons B. Hinklijs, mūsu patreizējais pravietis, iepriekšējā vispasaules vadītāju mācību sanāksmē, kas notika 2003. gada 21. jūnijā, deva mums atslēgu kā saskaņot mūsu pienākumus. Toreiz pārraidē viņš teica:

„Jums . . . ir tā privilēģija stāvēt pasaules Pestītāja ēnā laikā, kad mēs darām šo darbu. Jums ir tā iespēja runāt par Tā Kunga Jēzus Kristus grēku izpiršanas asinīm, ko Viņš izlēja Savu dēlu un meitu vietā. Vai var būt vēl lielāka privilēģija par šo?

Priecājieties par privilēģiju kas jums dota. Jūsu iespēja nebūs mūžīga. Visai drīz būs tikai atmiņas par to lielo iespēju, kas jums ir tagad dota.

Neviens no mums neizpildīs visu ko mēs vēlētos. Bet darīsim visu to labāko, ko mēs varam. Es esmu apmierināts, ka Pestītājs tad teiks: Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps (Mateja ev. 25:21).“²

Ja jūs atcerieties, tajā raidījumā viņš paskaidroja mūsu četrkārtīgo atbildību. Pirmā attiecās uz tēmu,

Visos vēstures periodos Dievs ir devis Savu dievišķo likumu rūpēties un aizsargāt svēto savienību starp vīru un sievieti.

kuru mēs apskatīsim šajā raidījumā.

Viņš teica:

„Vispirms, ir pilnīgi nepieļaujami, ka jūs atstātu novārtā savas ģimenes. Nekas, kas jums pieder nav vērtīgāks par tām. Jūsu sievas un jūsu bērni ir pelnījuši savu vīru un tēvu uzmanību. Galu galā tās ir ģimenes attiecības, ko mēs paņemsim sev līdz nākošā dzīvē. Pārfrāzējot Svēto Rakstu vārdus: Ko iegūs cilvēks, ja viņš uzticīgi kalpo baznīcai, bet zaudē pats savu ģimeni? (skat. Marka 8:36).“³

Šis ir bijis mūžīgs mūsu praviešu vēstījums kopš Baznīcas organizēšanas agrīnajām dienām. Vissvarīgākā vieta evaņģēlija mācīšanai un vadīšanai ir ģimene un mājas. Ja mēs sekojam šiem norādījumiem, mēs paveiksim tādus aicinājumus un plāna programmas, nodarbības un mācības, kas papildinās un atbalstīs mūsu ģimenes.

Pienācīgu prioritāšu nostādīšana

Pareiza sava laika izmantošana un līdzsvara uzturēšana savā dzīvē ir rādītājs tam, cik labi mēs pildām savus ģimenes pienākumus un savu kalpošanu Baznīcā. Disciplinējiet sevi, lai sekojot pravieša norādījumam kā noteikt savu laika prioritātes.

Jūsu mūžīgais partneris

Sāciet ar pārrunām ar savu mūžīgo partneri par to, cik daudz laika jums būtu jāpavada kopā, lai stiprinātu savu laulību, izrādītu savu mīlestību vienam pret otru. Šī ir jūsu galvenā prioritāte.

Baznīca ir, lai palīdzētu katram cilvēkam atsevišķi un ģimenēm kopā nākt pie Kristus un iegūt mūžīgo dzīvi. Mūžīgā dzīve ir Dieva lielākā dāvana Saviem bērniem un tā ir iegūstama vienīgi caur ģimenes attiecībām. Šīm attiecībām jāśakas kā savienībai starp vīru un sievieti, kas ir svēta Tam

Kungam un ar ko nevar niekoties. Laulības derības ir būtiskas Tā Kunga plānā un tas ir iemesls kāpēc Viņš radīja debesis un zemi. Visos vēstures posmos Viņš ir devis Savu dievišķo likumu sargāt un aizstāvēt svēto savienību starp vīru un sievieti.

Jūsu bērni

Otrkārt, pārdomājiet savu bērnu garīgās vajadzības. Cik daudz laika ir vajadzīgs, lai jūs būtu pārliecināts, ka jūs esiet viņiem tuvs? Tā ir jūsu atbildība nodrošināt piemērotu laiku, lai mācītu viņus, jo vissvarīgākajiem norādījumiem, kādus bērni jebkad saņems, ir jānāk no vecākiem. Mums ir jāzina, ko Baznīca māca mūsu bērniem, lai mēs savos norādījumos katram bērnam varētu būt saskaņā ar šīm mācībām. Piemēram, buklets „*Jaunatnes morāles stiprināšanai*“,

Vissvarīgākajiem norādījumiem, ko bērni jebkad saņems, ir jānāk no viņu vecākiem.

citējot vēstījumu par ģimeni, dod jauniešiem šādu padomu par ģimenēm:

„Lai ģimenes dzīvē ir vislabāk saņiedzama, kad tā balstās uz Tā Kunga Jēzus Kristus mācībām. Veiksmīgas laulības un ģimenes tiek nodibinātas un saglabātas, ja tās balstās uz tādiem principiem kā ticība, lūgšana, grēku nožēlošana, piedošana, cieņa, mīlestība, līdzjūtība, darbs un veselīga atpūta.“⁴

Bukleta turpinājumā:

„Būt par ģimenes locekli ir liela svētība. Jūsu ģimene nodrošina jūs ar sabiedrību un laimi, sekmē pareizo principu apgūšanu mīlestības pilnā gaisotnē un palīdz sagatavoties mūžīgajai dzīvei. Ne visas ģimenes ir vienādas, taču katrai no tām ir nozīmīga vieta Debesu Tēva iecerē.”

Dodiet savu ieguldījumu laimīgas ģimenes veidošanā. Esiet priecīgi, izpalīdzīgi un uzmanīgi pret citiem.

Daudzas mājas problēmas rodas tāpēc, ka ģimenes locekļi runā un rīkojas egoistiski vai nelaipni. Painterēsējieties par citu ģimenes locekļu vajadzībām. Centieties būt miera nesēji un vairieties ķircināt citus, kauties vai strīdēties. Atcerieties, ka ģimene ir Baznīcas visvētākā vienība.“⁵

Ģimenes vajadzību nodrošināšana

Mūsu trešā prioritāte ir apgādāt mūsu ģimenes vienības. Un atkal no vēstījuma par ģimeni:

„Saskaņā ar dievišķo plānu, tēviem ir jāvada savas ģimenes mīlestībā un taisnīgumā un ir jābūt atbildīgiem par apgādāšanu ar dzīvei nepieciešamo un savu ģimeņu aizsardzību.“⁶

Mums jāpaglabā labas iemaņas, lai varētu nopelnīt iztikai. Šajā mainīgajā pasaulē mums jācenšas sekot laika garam vai arī mūsu iemaņas kļūs novecojušas. Pat tad, ja mēs esam aizņēmti

Baznīcas aicinājumos, mums nevajadzētu palaist garām iespējas papildināt savu attīstību un uzlabot mūsu ģimeņu labklājību. Tās nozīmē, ka mums jāatvēr nepieciešamais laiks un domas, lai gatavotos nākotnei.

Šis padoms attiecas kā uz māsām, tā uz brāļiem. Lai gan atbildība par ģimenes apgādāšanu attiecas pirmām kārtām uz tēviem, vēstījums norāda, ka „nespēja, nāve vai citi apstākļi“⁷ var prasīt arī no jums, māsas, izmantot un attīstīt jūsu prasmes, lai apgādātu savu ģimeni.

Kalpošana Baznīcā

Mūsu ceturrtā prioritāte ir mūsu laiks ko mēs ziedojam Baznīcas pasākumiem. Aktīvās Pēdējo dienu svēto ģimenes augstu vērtē savu Baznīcas laiku un izdara izvēles savās ģimenes dzīvē tā, lai izbrīvētu tām laiku.

Vadītājiem, kad viņi dod aicinājumus un liek cerības, jābūt īpaši saprotošiem attiecībā uz dažādām ģimenes situācijām. Ģimenes ar maziem bērniem, kur abiem vecākiem ir atbildīgi aicinājumi, kas liek viņiem atrasties ārpus mājas, visticamāk, sajūtīs, ka Baznīcas nodarbības iejaucas viņu ģimenes dzīvē. Baznīcas vadītāji var palīdzēt, izsakot atzinību un novērtējot Baznīcas locekļa centienus izlīdzsvarot kalpošanu Baznīcā ar viņu pienākumiem ģimenē.

Ģimenes locekļu iesaistīšana

Ir veidi kā palielināt mūsu saistību ar savām ģimenēm laikā, kad mēs kalpojam savos Baznīcas aicinājumos, iesaistot ģimenes mūsu kalpošanā, kad vien tas iespējams. Atļaujiet jums pastāstīt vienu personīgu piemēru.

Manas jaunības laikā mans tēvs kalpoja kā bīskaps. Viņš bija aizņemts cilvēks, viņam bija ļoti pieprasīts advokātu birojs. Viņš aktīvi piedalījās arī

Mēs spējam palielināt savas saites ar ģimenes locekļiem, kalpojot Baznīcas aicinājumos.

pilsoniskā jomā un viņš bija ļoti pazīstams sabiedriskais runātājs. Un, protams, viņš bija sešu bērnu tēvs. Es vienmēr esmu bijis pateicīgs par to, ka mans tēvs pareizi sakārtoja savas prioritātes. Māte vienmēr bija viņa pirmā prioritāte. Tās bija skaidri redzams no tā kā viņš pret viņu izturējās. Tālāk sekoja īsta nodošanās ikkatram bērnam.

Kad man bija apmēram seši gadi, Ziemassvētkos es saņēmu sarkanus kravas ratus līdzīgus šiem. Šie sarkanie kravas rati radīja īstu saikni starp tēvu un mani. Neskatoties uz savu aizņemtību dzīvē, tēvam vajadzēja atrast veidus kā iesaistīt savu ģimeni savā darbībā, nesamazinot pašam savu produktivitāti.

Liela daļa no viņa kalpošanas iekrita 1930-to gadu Lielās depresijas laikā. Daudzi no mūsu draudzes locekļiem bija bezcerīgi nabadzīgi. Kā bīskapam viņa pienākums bija sagādāt līdzekļus, lai atbalstītu viņu dzīvi Šķita, ka tas bija īstais darba lauks bīskapam, viņa dēlam un sarkanajiem kravas ratiem.

Es atgriezos mājās no skolas un atradu sakrāmē-

tus maisus garāžā pie sienas ar miltiem, cukuru, kviešiem un citām precēm. Es zināju, ka tajā vakarā mums ar tēvu būs

iespēja pabūt kopā.

Kad viņš atgriezās mājās, mazie sarkanie kravas rati bija piekrauti ar precēm, kas jānogādā kādai ģimenei. Mēs abi, kopā ejot un runājoties, izpildījām mūsu labdarības aicinājumu, nogādājot šīs preces trūcīgajiem.

Es personīgi varēju būt liecinieks mīlestībai un rūpēm, kādas piemita labam draudzes vadītājam pret saviem draudzes locekļiem. Vēl vairāk, man bija tā iespēja pavadīt dārgo laiku kopā ar savu tēvu.

Koncentrēšanās uz pamatprioritātēm

Atļaujiet man mudināt jūs darīt to, ko mēs jums mācījām pirmajā vispasaules vadītāju sanāksmē. Mēs atgādīnām jums, ka visas Baznīcas vienības ir dažādās attīstības stadijās un katrai ir citādākas vajadzības. Kad mēs plānojam mūsu Baznīcas programmas, jāņem vērā ģimenes.

Vēlreiz, mēs brīdinām jūs nenoslogot savus baznīcas locekļus ar vairāk kā vienu Baznīcas aicinājumu neskaitot mājškološanu vai apmeklējošo māsu aicinājumu. Disciplinējiet sevi, lai pieturētos pie pamata prioritātēm un jūs būsiet pārsteigti kā Tā Kunga iedvesma vadīs jūs jūsu pienākuma pildīšanā, lai jūs būtu Viņa valstības kalpi.

Galvenā atjaunotās Baznīcas uzmanība ir vērsta uz to, lai atvieglotu mūs

un dotu mums iespējas palīdzēt Tam Kungam Viņa darbā īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi. Pirmām kārtām mēs to darām, stiprinot ģimenes. Morālā pagrimuma, politiskās nedrošības, starptautisko nemieru un ekonomiskās nestabilitātes laikmetā mūsu koncentrēšanās uz ģimeņu stiprināšanu un stabilizēšanu ir jāpaaugstina un jāpalielina. Baznīcas galvenais mērķis ir atbalstīt ģimenes pestīšanas iegūšanai un paaugstināšanai mūžīgajā debesu valstībā.

Ģimenes rokasgrāmata

Pirms vairākiem gadiem mēs izdevām šo speciālo Ģimenes rokasgrāmatu. Tā bija domāta visu Baznīcas locekļu lietošanai, it īpaši tiem, kuri bija jauniešiem un kuriem ir neliela pieredze Baznīcā. Mēs jūs mudi-

nām to izmantot. Tā sākas ar paziņojumu:

„Laika ritumā un mūžībā ģimene ir Pēdējo Dienu

Svēto Jēzus Kristus Baznīcas pamatvienība un sabiedrības vissvarīgākā vienība. Dievs ir iedibinājis ģimeni, lai sniegtu Saviem bērniem laimi, ļaujot viņiem apgūt pareizus tikumus un sagatavoties mūžīgai dzīvošanai mīlošā gaisotnē.

Mājas ir vislabākā vieta, kur apgūt, mācīties un īstenot dzīvē evaņģēlija principus.“⁸

Mēs vēreiz mudinām jūs griezties pie šī bukleta noderīgajām mācībām.

Glābēja piemērs

Mūsu Kungs un Glābējs personīgi kalpoja cilvēkiem, paceļot vajātos, dodot cerību noskumušajiem un uzmeklējot pazudušos. Ar Saviem

vārdiem un darbiem Viņš rādīja cilvēkiem, ka Viņš tos mīl, saprot un ciena. Viņš atpazīna kat-

ra indivīda dievišķo dabu un mūžīgo vērtību. Pat tad, kad Viņš aicināja cilvēkus nožēlot grēkus, Viņš nosodīja grēku, nenosodot grēcinieku..

Līdzīgi Glābējam, mums kā Baznīcas vadītājiem jāmiļ cilvēki, kuriem mēs kalpojam, izrādot gādību un ieinteresētību katram atsevišķi, dodot tiem mīlestību un cerības. Es lūdzu, lai Dievs svētī mūs mūsu svētajos aicinājumos, ko Viņš mums ir devis. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. „Ģimene: Vēstījums pasaulei,“ *Liabona*, 2004. g. oktobris, 49.
2. „Liksmosim par privilēģiju kalpot“, *Vispasaules vadītāju apmācības sanāksme*, 2003. g. 21. jūnijs, 24.
3. *Vispasaules vadītāju apmācības sanāksme*, 2003. g. 21. jūnijs, 22.
4. *Liabona*, 2004. g. oktobris, 49.
5. *Jaunatnes morāles stiprināšanai* (buklets, 2001), 10.
6. *Liabona*, 2004. g. oktobris, 49.
7. *Liabona*, 2004. g. oktobris, 49.
8. *Ģimenes rokasgrāmata* (2001), 1.

Ģimenes rokasgrāmata (darba numurs 31180) iegūstama caur Baznīcas materiālu sadales un apkalpošanas centriem.

Vecākiem ir svēts pienākums

BONIJA D. PĀRKINA

Palīdzības Biedrības Vispārējā Prezidente

Ģimenes pienākumi

Ja es varētu panākt, lai ar vecākiem un Baznīcas vadītājiem notiktu viena lieta, tad tā būtu, lai viņi justu Tā Kunga mīlestību savās dzīvēs, katru dienu, kad viņi rūpējas par Debesu Tēva bērniem. Tās varētu nebūt kaut kas, ko es saku, kas aizskar jūsu sirdis, bet gan tas, ko Gars čukst jums. Sekojiet šiem mudinājumiem.

Es skaidri atceros, kad tika sniegts Vēstījums Pasaulei par ģimeni: 1995. gada 23. septembrī. Es sēdēju Tabernaklā Vispārējās Palīdzības Biedrības Sanāksmē. Prezidents Hinklijs bija pēdējais runātājs. Viņš

stādīja priekšā dokumentu „Ģimene: Vēstījums pasaulei“. Sapulcē valdīja klusums, un arī savilņojums; tāda reakcija it kā sakot: „Jā—mums ir nepieciešama palīdzība mūsu ģimenes dzīvē!“.

Es atceros jūtot to tik pareizu. Asaras nobira man pa vaigiem. Kad es paskatījos uz pārējām māsām, kas sēdēja man blakus, viņas izskatījās it kā piedzīvojam tās pašas sajūtas. Tajā vēstījumā bija kaut kas tāds, ka es nevarēju sagaidīt, līdz saņemšu tā eksemplāru un varēšu to izstudēt. Vēstījums apstiprina sievietes cienību. Un ir nozīmīgi, ka tas pirmo reizi tika sniegts Baznīcas sievietēm Vispārējā Palīdzības Biedrības sanāksmē. Es zinu, ka Prezidents Hinklijs novērtē sievietes.

Mēs visi šeit esam kā Baznīcas vadītāji. Mēs esam aizņemti. Bet man ir jāatceras—tāpat kā jums—ka mūsu pirmais pienākums attiecas uz mūsu pašu ģimenēm. Atcerieties, viņi ir viena no nedaudzajām svētībām, ko mēs varēsim ņemt līdzi mūžībā!¹ Nūvels K. Vitnijs bija pirmais bīskaps agrīnajā Baznīcā Kērtlandē. Tāpat kā jūs bīskapi šodien, viņš laikam bija ļoti aizņemts darot daudz labas lietas. Bet

viņš bija Tā Kunga pamācīts un viņam tika pavēlēts „ievieš kārtību *savā* ģimenē“² (M&D 93:50; slīpraksts pievienots). Māsa un brāļi, šis padoms attiecas uz mums visiem.

Daudzi no jums ir vecāki un vecvecāki, vai arī kādu dienu jūs tādi varētu būt. Bet precējušies vai ne, mēs visi esam ģimenes locekļi. Padomājiet par savu pašu ģimenēm. Ko jūs tajās mīlat? Viena lieta, ko es mīlu savā ģimenē: es priecājos par to, ka maniem četriem dēliem patīk būt kopā.

Kādu mācību par ģimeni māca Vēstījums? Es vēlētos pievērsties vienai rindkopai „Saskaņā ar Dieva ieceri tēviem ir jāvada ģimene ar mīlestību un taisnīgumu, un viņu pienākums ir rūpēties par dzīves vajadzību apmierināšanu un savas ģimenes aizsardzību. Mātes galvenokārt ir atbildīgas par savu bērnu audzināšanu. Pildot šos svētos pienākumus, tēviem un mātēm ir pienākums, lai viņi kā līdzvērtīgi partneri palīdzētu viens otram.“²

Es mīlu šos vārdus: „saskaņā ar Dieva ieceri“. Vecāki ir daļa no mūsu Debesu Tēva dievišķās ieceres Viņa bērniem. Būdami vecāki, mums ir dievišķi pienākumi nodrošināt, aizsargāt un audzināt mūsu ģimenes.

Kā šīs vadlīnijas—*nodrošināt, aizsargāt un audzināt*—palīdz mums izaudzināt taisnīgus bērnus?

Nodrošināt

Vēstījums saka, ka vecākiem ir jā rūpējas par „dzīves vajadzību apmierināšanu“. Bet kas ir šīs dzīves vajadzības? Jā, tas ir jumts virs galvas un ēdiens uz

galda. Bet evaņģēlija ieceres dēļ mēs zinām, ka ir kaut kas vairāk nekā tikai šis. Tās iekļauj dzīves prasmes—tās lietas, kas veido raksturu. Apskatīsim tikai dažas no tām.

Mēs nodrošinām savus bērnus, kad mācām tiem, kā strādāt. Ļaujiet man pastāstīt par savu mazdēlu Jēkabu. Viņš nevēlējās iet uz skolu. Viņa māte bija izmēģinājusi tik daudz lietu. Galu galā viņa apsēdināja viņu un teica: „Tēta darbs ir iet uz darbu un pelnīt naudu. Mans darbs ir palikt mājās un rūpēties par tevi un taviem brāļiem un māsu. Un tavš darbs, Jēkab, ir iet uz skolu.“ Kad Jēkabs bija sapratis šo principu, viņš to pieņēma un devās uz skolu.

Mēs arī mācām saviem bērniem strādāt, kad gaidām, lai viņi izpildītu kādus sīkus mājas darbus, un kur vien tas ir atbilstoši, strādāt arī ārpus mājām. Mēs mācām saviem bērniem kā nodrošināt savu dzīvi, kad mācām tiem par darba vērtību. Sāciet agri! Mans vīrs saka, ka lielākā dāvana, ko viņa tēvs tam deva, bija neatkarība—tāpēc, ka viņš viņu iemācīja strādāt.

Tas, kā mēs vadam savas finanses, arī palīdz mums būt par labiem apgādniekiem. Kā vecāki, plānojiet kopā, lai dzīvotu saskaņā ar savu budžetu. Māciet saviem bērniem atšķirību starp to, ko mēs gribam un ko mums vajag. Neuzlieciet pārmērīgas finansiālas prasības savam dzīvesbiedram. Kad Prezidents Hinklijs ieteica mums tikt vaļā no parādiem, kāds tēvs, kuru es pazīstu, piesēda kopā ar saviem laulātiem bērniem un pajautāja tiem par viņu finansēm. Viņš bija pārsteigts uzziņāt, ka diviem bija nopietni parādi. Tad viņš vaicāja, vai var palīdzēt tiem saplānot, kā izkļūt no parādiem.

Izglītība un apmācība dod iespēju vecākiem nodrošināt savas ģimenes. Iedrošiniet savus bērnus saņemt tik lielu izglītību, kādu vien tie var. Dažās valstīs jauni cilvēki nevar pretendēt uz Izglītības Fonda aizdevumiem, jo tie nav pabeiguši vidusskolu. Šodienas pasaulē ir svarīgi, lai vecāki turpina mācīties.

Aizsargāt

Otra vadlīnija, par ko es vēlētos parunāt, ir *aizsargāt*. Aizsardzība no kā? No kaitējuma—gan fiziskā, gan garīgā. Mēs aizsargājam, kad mācām savus bērnus par viņu dievišķo vērtību, kad mēs kā ģimene ejam uz baznīcu, kad

mums ir Ģimenes Mājvakari, kad mums ir ģimenes lūgšana, kad mēs kopā mācāmies Svētos Rakstus. Šīs visas ir vienkāršas lietas, bet es jums liecinu, ka tās nodrošina

spēcīgu aizsardzību.

Vēstījums māca, ka vecākiem ir svēts pienākums aizsargāt savus bērnus. Apvainojumi var būt emocionāli, tādi kā dzīvesbiedra vai bērna noniecīnājums, izturēšanās pret tiem kā pret niecībām, neizpaužot mīlestību un pieķeršanos. Tēvi neaizsargā savas sievas vai bērnus. Kāda māsa no Rietumāfrikas teica, ka pirms pievienošanās Baznīcai tēvs sīta viņas māti un bērnus. „Tāgad,“ viņa saka, „viņš izturas pret mums ar cieņu un maigumu tāpēc, ka saprot, ka mēs esam Dieva bērni.“

Vecāki aizsargā savus bērnus attiecībā uz draugu izvēli. Kāda pusaudze bija dusmīga, kad viņas tēvs jautāja tai par vakara nodarbi. Tēvs paskaidroja, ka vēstījums saka, ka viņam vajadzētu būt par savas ģimenes aizsargu un arī to, ka viņš mīl savu meitu un tāpēc vēlējas pārliecināties par to, ka viņa ir drošībā.

Mums vajag arī aizsargāt savus bērnus no masu mediju ietekmes. Uzziniet, ko jūsu bērni skatās televīzijā, teātros un savu draugu mājās. Ja jums mājās ir dators, pārliecinieties, ka tā ir ierīce tām lietām, kas ir „tikumīgas, jaukas, labi novērtētas un uzslavas vērtas“ (Ticības apliecinājumi 1:13).

Mēs esam aizsargāti, ja sekojam dzīvajiem praviešiem. Kā jūs esat pasargāti kā ģimene, sekojot Prezidenta Hinklija padomam lasīt Mormona Grāmatu? Nesen es saņēmu vēstuli no kādas māsas Anglijā. Viņa rakstīja:

„Mana ģimene pēdējā gada laikā ir daudz pārcietusi tēva dēļ, kurš izvēlējās vairs neapmeklēt baznīcu. Viņš ir bijis aktīvs visu savu dzīvi un ir bijis bīskapa amatā. Mana sirds ir lūgusi par to, ko es varētu darīt, lai nejustu aizvainojumu un sarūgtinājumu. Es noturēju ģimenes mājvakarus un lūdzu pati kopā ar bērniem. Toties templī, tāpēc, ka bija uzdevums lasīt Mormona Ggrāmatu, es sajutu mudinājumu lasīt Svētos Rakstus nevis vienatnē kopā ar saviem bērniem, bet vest bērnus kopā ar Svētajiem Rakstiem pie sava vīra, jebkurā vietā mājās, lai kur viņš arī atrastos. Tā katru vakaru pulksten 9:00 mēs devāmies viņu meklēt. Viņš lasa

kopā ar mums—sākumā ne, bet tagad viņš to dara. Viņš apmeklēja Baznīcu, tiekas kopā ar mums ģimenes mājvakarā un vada pārrunas par evaņģēliju. Mani bērni rīkojas kā Tā Kunga kalpi un nes izpiršanas mīlestību manam vīram. Šī manai ģimenei ir bijusi liela svētība.“

Audzināt

Trešā un pēdējā vadlīnija ir *audzināt*. Kā izskatās audzināšana? Kā tā izpaužas? Pēc kā tā izklausās? Audzināšana izskatās, izpaužas un izklausās pēc šīs Svēto Rakstu rindas: „pēc pamudinājuma, lielas pacietības, maiguma, lēnprātības un neviltotas mīlestības; pēc laipnības“ (M&D 121:41–42). Ļaujiet man padalīties tikai ar dažiem piemēriem.

Manuprāt, audzināšana izskatās pēc disciplinēšanas ar mīlestību. Kāda jauna māte apstādina savu bērnu, kad viņš neklausā tai. Viņa uzliek savas plaukstas tam uz sejas un ieskatoties bērnam acīs, saka: „Ieklausies manos vārdos.“ Mums jā māca saviem bērniem veikt gudras izvēles, bet mēs nevaram novērst viņu rīcību sekas. Atcerieties, ka mūsu Debesu Tēva ieceres pamatā ir izvēles brīvība.

Kā audzināšana izpaužas? Daudz

kas no mācīšanas un atiecību veidošanas ģimenēs notiek tajos īsajos, neieplānotajos mūsu ikdienas darba brīžos. Pusdienu galds ir vieta, kur sarunāties citam ar citu, dalīties mūsu die-

nas notikumos, uzklaut un iedrošināt citam citu, un pat kopā smieties. Es zinu, ka smieklis padara grūtības vieglākas. Dārgās mātes un tēvi, ieturiet regulāras ēdienreizes kopā ar cilvēkiem, kurus jūs mīlat.

Vai jūs esat beiguši audzināt, kad jūsu bērni ir izauguši un kļuvuši patstāvīgi? Nē, jūs nekad to neesat beiguši. Bet mums ir šis lieliskais darbs veidot mūžīgo ģimeni. Kad mans vīrs un es kalpojam misijā Anglijā, viens no mūsu dēliem kopā ar savu ģimeni ieradās apciemot mūs. Es atceros viņu sakām: „Mēs ieradāmies tāpēc, ka mums vajadzēja būt paaudzinātiem.“ Vienreiz kļuvis par vecāku, vienmēr tāds arī paliksi. Vai tas nav brīnišķīgi? Kad es decembrī pabeidzu lasīt Mormona grāmatu, es sapratu, ka pat Mormons deva padomus savam pieaugušajam dēlam Moronijam: „Mans dēls, esi ticīgs Kristū; . . . lai Kristus tevi paceļ augšup . . . un Viņa žēlastība un iecietība, un cerība uz Viņa godību un mūžīgo dzīvību, paliek mūžīgi tavā prātā“ (Moronija 9:25).

Pēc kā audzināšana izklausās? Dažreiz no pusaudža ir grūti saņemt atbildi, kas garāka par vienu vārdu. Te ir jautājums, ko es atradu par ļoti noderīgu šīs situācijas mainīšanai: „Kāda ir tava šābrīža lielākā problēma vai grūtība?“ Tas atver durvis jauniešiem, lai dalītos. Un, kad tie dara to, tikai klausieties! Netiesājiet, nedodiet padomu vai ko citu. Tikai klausieties. Jūs būsiat pārsteigti par saskarsmi un saikni, kas izveidosies. Bīskapi un padomnieki, tāds pats jautājums var būt iedarbīgs, kad jūs intervējat jauniešus savās draudzēs.

Audzināšana izklausās pēc ģimenes lūgšanas. Viena no manām visstiprākajām atmiņām ir, kad mans tēvs ar maniem brāļiem un māsām bija notupies uz ceļiem pie manu vecāku gultas

viņu mazajā istabā un, dzirdot sava tēva lūgšanu Debesu Tēvam, lai svētītu mūsu māti, kas bija slimnīcā. Dzirdot, kā mans tēvs izkratīja savu sirdi, tas palīdzēja man apzināties, ka ir Dievs debesīs, kas uzklausa. Lūdziet par saviem bērniem, par viņu skolas darbiem un aizsardzību dienas laikā. Mūsu bērni zina par mūsu mīlestību un cerībām, kad tie dzird mūs lūdzam par viņiem.

Ģimenes stiprināšana

Būdami vadītāji, kā jūs stiprināt un atbalstāt to ģimenes, kam jūs kalpojat? Jūs varat izmantot tās pašas vadlīnijas—nodrošināt, aizsargāt un audzināt – lai stiprinātu savas draudzes ģimenes.

Vadītāji atbalsta vecākus, tos cienot, nevis stājoties tiem pretī, lai pārņemtu vecāku lomu. Jūs varat būt par padomdevējiem, dalieties kā ieinteresētie, bet cieniet to, kā vecāki vēlas paveikt dažādas lietas. Kāda māte dalījās savā pieredzē: „Man bieži likās, ka pēdējie cilvēki, kurus mani pusaudžu vecuma dēli vēlējās uzklaut, bija mans vīrs un es. Reizēm mani dēli, piekāpjoties spiedienam, bija nogriezuši skaņu vecākiem, lai tajos neieklausītos. Esmu pateicīga par gudrajiem Baznīcas vadītājiem, kas deva mūsu dēliem padomus. Tie nekad nepārņēma mūsu—vecāku lomas. Tie uzklaut, bet ieteica pēc *mūsu* vadības un virzīja mūsu dēlus atpakaļ pie mums.“

Kā ģimenēm mums visiem ir savas vajadzības. Minēšu tikai pāris izjustus vārdus par mātēm, kas audzina vienas.

Ļaujiet man dalīties stāstā par piecu bērnu māti, kuras vīrs bija aizsūtīts uz aizokeāna valstīm. Viņa stāsta:

„Kad februāra sākumā mans vīrs devās prom, mums bija labi transporta līdzekļi. Tomēr līdz novembrim tie salūza un mēs tos nespējām salabot. Tajā pašā laikā mans 17 gadus vecais dēls pateica, ka viņš neplāno kalpot misijā, jo nebija pārliecināts, vai evaņģēlijs ir patiess. Ja kādreiz savā dzīvē man bija nepieciešama priesterības svētība, tad tas laiks bija klāt. Es neatceros visus sīkumus, kad un kur, bet es skaidri atceros, ka saņēmu vairāk nekā vienu svētību no gādīgiem priesterības nesējiem tajā laikā. Es vienmēr zināju, ka es varu piezvanīt saviem mājskolotājiem un viņi būs klāt, un neviens no viņiem nevarēja salabot manu automašīnu.“

Uzticīgie mājskolotāji izmainīja kaut ko šai ģimenei, un tie var veikt izmaiņas visām ģimenēm, kur ir viens vecāks, kad viņi iepazīstas ar šīm ģimenēm, iegūst to uzticību un nodrošina ar priesterības svētībām. Bīskapi, Augsto Priesteru grupu vadītāji, Elderu kvoruma prezidenti, šīm mātēm ir nepieciešamas priesterības svētības mājās, tāpat kā mums zināmajām vientuļajām māsām.

Pirms 10 gadiem, kad bija izdots Vēstījums, Prezidents Hinklijs brīdināja par „pasaules gauso traipu“. Šī pravieša deklarācija no jauna apstiprināja Tā Kunga „standartus, mācības un ierasto kārtību attiecībā uz ģimeni.“³ Pretī tam pasaule cenšas diktēt sievietēm un mātes stāvokļa lomas. Šodien ir teikts, ka sievietēm ir nepieciešama

Vadītāji atbalsta vecākus, cienot tos, un nevis piestājoties priekšā un apņemoties tikt galā ar bērnu.

plaukstoša karjera, organizācijas, kurām piederēt, un ja viņām ir līdzekļi, tad bērni. Godājamā mātes loma aizvien vairāk kļūst par vecmodīgu. Ļaujiet man to izskaidrot—mēs nedrīkstam ļaut pasaulei apdraudēt to, par ko mēs zinām, ka tas ir dots mums pēc dievišķā nolūka.

Māsas, ļaujiet man pāris minūtes uzrunāt tieši jūs. Kā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas Palīdzības biedrības locekļiem, tā ir mūsu svētība un pienākums audzināt un atbalstīt ģimenes vienību. Katrs pieder ģimenei un katrai ģimenei ir nepieciešams būt stiprinātai un aizsargātai.

Mana lielākā palīdzība kļūšanai par mājsaimnieci nāca no sākuma no manas pašas mātes un vecmātes un tad no Palīdzības biedrības māsām no dažādām draudzēm, kur mēs esam dzīvojuši. Es iemācījos prasmes un redzēju radīto prieku, kas nāk no tādas mājas izveidošanas, kur arī citi vēlas būt. Sākot ar 2006. gada janvāri stājās spēkā jauni norādījumi mājas dzīves, ģimenes dzīves un personīgās pilnvei-

došanās sanāksmēm un pasākumiem. Tie nodrošina lielāku iespēju visām māsām piedalīties Palīdzības biedrībā. Palīdzības biedrības vadītājas, pārliecinieties, ka sanāksmes un pasākumi, kurus jūs plānojat, stiprinās visu jūsu māsu mājas.

Apmeklējošā mācīšana ir vēl viens veids kā atbalstīt ģimenes. Es ceru, ka visām no jums ir iespēja būt par apmeklējošām māsām. Apmeklējošie skolotāji ne tikai stiprina māsu garīgi, bet tie ir arī vienreizējā stāvoklī, lai audzinātu un novērtētu vajadzības. Palīdzības biedrības vadītāji, esiet aktīvi savās labklājības komitejas sapulcēs un ziņojiet par garīgām un laicīgām vajadzībām, ko ir atklājuši jūsu apmeklējošie skolotāji.

Tīrā Kristus mīlestība

Tām, kas ir precējušās, padomājiet par pagātni. Kas lika jums iemīlēties savā dzīves biedrā? To atceroties, jūs varat rast žēlsirdīgu sirdi. Parādiet savu mīlestību cits citam. Sieva var izmainīt sava vīra dzīvi, ceļot viņa pašap-

ziņu. Vīrs var padarīt gaišākas pat visumšākās dienas ar trīs vienkāršiem vārdiem: „Es tevi mīlu.“ Viena no lielākajām dāvanām, ko vecāki var sniegt saviem bērniem, ir parādīt, ka viņi viens otru mīl.

Mūsu vecāku loma taisnīgu bērnu uzaudzinašanā ir tos nodrošināt, aizsargāt un audzināt, un to mēs darām kā līdzvērtīgi partneri. To pašu mēs darām kā vadītāji. Būt par vadītāju ir smags darbs. Mēs zaudējam drosmi, bet tomēr ejam uz priekšu. Man šķiet, ka mēs iemācāmies tik daudz par tīro Kristus mīlestību savās ģimenēs un caur Baznīcas kalpošanu.

Kā vecākiem un vadītājiem, mums ir jādod mūsu bērniem mīlestību, ko mūsu Debesu Tēvs sniedz mums: žēlsirdību. Moronija 8:17 mēs lasām: „Es esmu piepildīts ar žēlsirdību, kas ir mūžīgā mīlestība.“ Pievienojiet tam visam Tā Kunga vārdus: „Ietērpiet sevi žēlsirdības saitēs, kā apmetni, kas ir pilnības un miera saites“ (M&D 88:125). Es aicinu jūs visos savos darbos vilkt žēlsirdības apmetni, lai ietītu savu ģimeni tīrā Kristus mīlestībā.

Lai Tas Kungs jūs svētī kā ģimenes un kā vadītājus, lai jūs apņemtu tos, kurus mīlat, ar žēlsirdības apmetni, lai mēs varētu atgriezties mūsu Tēva Debesīs klātbūtnē un dzīvot ar Viņu kopā mūžīgi. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Gordons B. Hinklijs, „Liksvojiet par privilēģiju kalpot“, *Vispasaules vadītāju apmācības sanāksme*, 2003. g. 21. jūnijā, 22.
2. „Ģimene: Vēstījums pasaulei“, *Liabona*, 2004. g. oktobris, 49.
3. „Stand Strong against the Wiles of the World“, *Ensign*, 1995. g. novembris, 100.

Debesu mājas, mūžīgās ģimenes

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS

Augstākā Prezidija pirmais prezidents

Mūžīgo māju veidošana

Pazemības garā es pārstāvu Augstāko Prezidiju kā šīs sanāksmes noslēguma runātājs. Mūs ir iedvesmojušas un pacilājušas Eldera Bednara, Eldera Perija un māsas Pārkinsas piezīmes. Mūsu domas ir koncentrējušas uz mājām un ģimenēm, atgādinot, ka „mājas ir pareizas dzīves pamats un nekas cits nevar aizņemt to vietu, nedz arī pildīt to būtiskās funkcijas”.¹

Mājas ir daudz kas vairāk kā tikai uzcelta ēka no koka, ķieģeļiem vai akmeņiem. Māja ir veidota no mīlestības, upuriem un cieņas. Mēs esam atbildīgi

par tām mājām, ko ceļam. Mums jāceļ gudri, jo mūžība nav īss laika sprīdis. Būs rāms laiks un vējains, saules gaismas un ēnas puses, prieks un bēdas. Bet, ja mēs patiešām cenšamies, mūsu mājas var kļūt par debesu daļiņu šeit uz zemes. Domas, ko mēs domājam, darbi, ko mēs darām, dzīves, ko mēs dzīvojam, iespaido ne tikai mūsu zemes dzīves panākumus; tās arī atzīmē ceļu uz mūsu mūžības mērķiem.

Dažas Pēdējo Dienu Svēto ģimenes sastāv no mātes, tēva un bērniem, kas visi vēl ir mājās, kamēr citas piedzīvo skumjas atvadas no viena, tad vēl viena un tad vēl viena ģimenes locekļa. Dažreiz viens cilvēks sastāda visu ģimeni. Lai kāds arī nebūtu tās sastāvs, ģimene turpinās—jo ģimenes var būt mūžīgas.

Mēs varam mācīties no Meistara Radītāja—patiesi Tā Kunga. Viņš ir mācījis mūs kā mums jāceļ. Viņš teica: „Ikviens . . . nams, kur iekšējs naidis, nevar pastāvēt” (Mateja ev. 12:25). Vēlāk Viņš brīdināja: „Lūk, Mans nams ir kārtības nams . . . un nevis apjukuma nams” (M&D 132:8).

Atklāsmē, dotai caur pravieti Džozefu Smitu Kirtlandē, Ohaio,

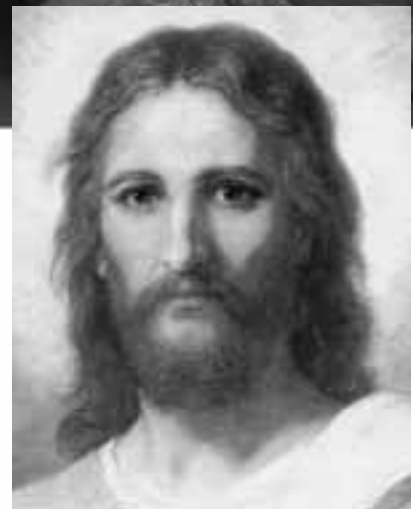
1832.gada 27.decembrī, Meistars deva padomu: „Organizējaties; sagatavojiet katru nepieciešamo lietu; un izveidojiet namu, patiesi lūgšanu namu, gavēņa namu, ticības namu, mācīšanās namu, godības namu, kārtības namu un Dieva namu” (M&D 88:119; skat. arī 109:8).

Kur vēl mēs varētu atrast piemērotāku plānu, pēc kura gudri un pareizi celt? Tāda māja atbilstu tam celtniecības standartam, kas iezīmēts Mateja evaņģēlijā, patiesi māja, celta „uz klints” (Mateja ev. 7:24, 25; skat. arī Lūkas ev. 6:48; 3. Nefija gr. 14:24, 25), māja, kas var izturēt nedienlietu, pretspāru plūdus un šaubu vējus, kas ir sastopami it visur šajā mainīgajā un grūtību pilnajā pasaulē.

Kāds varētu jautāt: „Bet tā bija atklāsme, lai dotu vadību tempļa celtniecībai. Vai tas ir būtiski šodien?”

Es atbildētu: „Vai apustulis Pāvils neteica: Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams, un ka Dieva gars jūsos mājā?” (1. Korintiešiem 3:16).

Lai Tas Kungs ir Galvenais Celtnieks mūsu celtniecības projektā. Tad ikviens no mums var būt palīgstrādnieks, atbildīgs par kādu vitāli svarīgu kopējā projekta segmentu. Tādējādi mēs visi esam celtnieki. Papildus savu pašu māju celtniecībai mēs esam arī atbildīgi par Dieva valstības šeit uz zemes celtniecību, uzticīgi kalpojot un efektīgi pildot savus Baznīcas aicinājumus. Atļaujiet man, kad nu mēs esam uzsākuši celtniecību, nodrošināt mūs ar Dieva padomiem, dzīves mācībām un vielu pārdomām.

Metieties ceļos lūgšanā

„Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, Bet domā uz To Kungu visos savos ceļos.“ (Salamana pamācības 3:5–6). Tā runāja gudrais Zālamans, Dāvida dēls, Israēla ķēniņš.

Šajā, Amerikas kontinentā, Jēkabs, Nefija brālis, teica: „Raugieties uz Dievu ar stingru prātu un lūdziet Viņu ar lielu ticību“ (Jēkaba 3:1).

Šis dievišķīgi iedvesmotais padoms nāk pie mums šodien kā kristāldzidsrūdens izkaltušai zemei. Mēs dzīvojam nemierīgos laikos.

Tikai pirms dažām paaudzēm neviens pat iedomāties nevarēja tādu pasauli, kurā mēs tagad dzīvojam un tās problēmas, ko tā dod. Mūs ieskauj netikumība, pornogrāfija, varmācība, narkotikas un neskaitāmi dažādi ļaunumi, kas nomoka mūsdienu sabiedrību. Mūsu izaicinājums, pat mūsu atbildība ir ne tikai „sevi no pasaules pasargāt neapgānītu“ (Jēkaba 1:27), bet arī vadīt mūsu bērnus un pārējos par kuriem mums ir atbildība, droši cauri grēka vētrainajām jūrām, kas ieskauj mūs, lai mēs kādu dienu varētu atgriezties dzīvot pie mūsu Debesu Tēva.

Mācītājs sniedza padomu:

„Organizējaties; sagatavojiet katru nepieciešamo lietu; un izveidojiet namu, patiesi lūgšanu namu, gavēņa namu, ticības namu, mācīšanās namu, godības namu, kārtības namu un Dieva namu.“

Mūsu pašu ģimeņu mācīšanai nepieciešama mūsu klātbūtne, mūsu laiks un mūsu labākie pūliņi. Lai gūtu panākumus mācībās, mums ir jābūt spēcīgiem paraugiem mūsu ģimenes locekļiem un jāatrod laiks katram ģimenes loceklim atsevišķi, kā arī laiks padomu sniegšanai un vadīšanai.

Mēs bieži esam mums priekšā stāvošā uzdevuma pārņemti. Tomēr palīdzība ir vienmēr tepat blakus. Viņš, kurš pazīst katru Savu bērnu, atbildēs uz mūsu dedzīgu un sirsnīgu lūgšanu, kad mēs meklēsim palīdzību, lai viņus vadītu. Tāda lūgšana atrisinās vairāk problēmu, novērsīs vairāk grēka, un dos lielāku mieru un apmierinājumu

cilvēka dvēselei, nekā tas būtu jebkādā citā veidā.

Bez tā, ka šāda vadība mums ir vajadzīga mūsu pašu ģimenēm, mēs esam aicināti vietās, kur mums ir atbildība par citiem. Kā bīskapam vai padomniekam, kā priesterības kворuma vadītājam vai palīgorganizācijas vadītājam, jums ir tā iespēja palīdzēt izmainīt citu cilvēku dzīves. Var būt tādi, kuri nāk no daļējām baznīcas locekļu vai mazāk aktīvām ģimenēm; daži varbūt ir aizgājuši no saviem vecākiem, neskatoties uz viņu lūgumiem un padomiem. Mēs varam būt labi darbarīki Tā Kunga rokās, lai izmainītu kaut vienu šādā situācijā nokļuvušu dzīvi.

Tomēr bez mūsu Debesu Tēva vadības mēs nevaram izdarīt visu, ko mēs esam aicināti darīt. Šāda palīdzība nāk caur lūgšanu.

Kādam izcilam amerikāņu tiesnesim jautāja, ko mēs kā pasaules valstu iedzīvotāji varētu darīt, lai samazinātu noziedzību un nepakļaušanos likumam un lai panāktu mieru un apmierinātību mūsu dzīvēs un mūsu tautās. Viņš domīgi atbildēja: „Es ieteiktu atgriezties pie vecmodīgā paraduma lūgt kopā ģimenē.“

Vai mēs kā cilvēki neesam pateicīgi par to, ka ģimenes lūgšanas pie mums nav aizmirsta nodarbība? Bieži citētā sakāmvārdā slēpjas patiesa nozīme: „Ģimene, kura lūdz kopā, paliek kopā.“

Pats Tas Kungs norādīja, ka mums ir jābūt ģimenes lūgšanai, kad Viņš teica: „Lūdziet Tēvu Manā Vārdā savās ģimenēs, lai jūsu sievas un jūsu bērni varētu tapt svētīti“ (3. Nefija gr. 18:21).

Kā vecāki, kā skolotāji un kā vadītāji ikvienā vietā, mēs nevaram atļauties šo potenciāli bīstamo ceļojumu cauri laicīgajai dzīvei bez debesu palīdzības, lai palīdzētu mums vadīt tos, par kuriem mēs esam atbildīgi.

Kad mēs sniedzam Dievam mūsu ģimenes lūgšanas un mūsu personīgās lūgšanas, darīsim to ar ticību un uzticēšanos Viņam. Metieties ceļos lūgšanā.

Dodieties kalpot

Kā piemēru mēs ņemam Tā Kunga dzīvi. Kā spoža gaisma Jēzus Kristus dzīvē, kad Viņš kalpoja starp cilvēkiem, ir labestība. Viņš atdeva locekļu spēku kropliem, acu gaismu aklajiem, dzirdi kurlajiem un dzīvību mirušiem ķermeņiem.

Viņa līdzības runā par Viņa spēku. Ar labo samarieti Viņš mācīja: „Mili savu kaimiņu“ (skat. Lūkas ev. 10:30–35). Ar Savu labsirdību pret kritušo sievieti Viņš mācīja līdzjūtīgu izpratni (skat. 8:3–11). Savā līdzībā par talantiem Viņš mācīja mūs pašus pilnveidot sevi un censties pēc pilnības (skat. Mateja 25:14–30). Viņš ir centies labi sagatavot mūs mūsu lomai mūžīgās ģimenes celtniecībā.

Ikvienam no mums—priesterības vadītājam vai vadītājam palīgorganizācijā—ir pienākums pret savu svēto aicinājumu. Mēs esam tikuši iesvētīti darbam, kuram mēs esam tikuši aicināti. Mācībā un Derībās 107:99 Tas Kungs teica: „Tādēļ tagad ļausim katram cilvēkam apgūt savu pienākumu un čakli strādāt aicinājumā, kas viņam ir dots.“ Kad mēs palīdzam svētīt un stiprināt tos, par kuriem mums ir atbildība viņu Baznīcas aicinājumos, mēs faktiski svētām un stiprinām viņu ģimenes. Tādējādi kalpošanai, ko mēs pildām savās ģimenēs un savos Baznīcas aicinājumos, var būt mūžīgas sekas.

Pirms daudziem gadiem es kā lielas un dažādas, skaitā pāri par tūkstoš locekļiem lielas Soltleiksitijas draudzes bīskaps, saskāros ar daudziem izaicinājumiem.

Kādā svētdienas pēcpusdienā man piezvanīja kāda bakalejas preču veikala, kas atradās mūsu draudzes robežās, īpašnieks. Viņš atzīmēja, ka agrāk tajā rītā kāds jauns zēns iegājis viņa veikalā un nopircis saldējumu no vitrīnas. Par pirkumu viņš bija maksājis ar naudu, ko viņš izņēma no aplokšnes un, projām ejot, viņš aplokšni bija aizmirsis. Kad veikala īpašniekam bija iespēja to tuvāk aplūkot, viņš atklāja, ka tā bija gavēņa ziedojumu aplokšne, uz kuras bija uzdrukāts mūs draudzes nosaukums un telefona numurs. Kad viņš aprakstīja zēnu, kurš bija bijis viņa veikalā, es uzreiz atpazīnu jaunieta —

kādu jaunu mūsu draudzes diakonu, kurš nāca no mazaktīvas ģimenes.

Mana pirmā reakcija bija šoks un sarūgtinājums par to, ka kāds no mūsu diakoniem varētu paņemt ziedojuma fondus, kas domāti mazturīgajiem un svētdienā ietu uz veikalu, lai par to naudu pirktu kārumus. Es nolēmu apmeklēt zēnu tajā pēcpusdienā, lai mācītu viņam par Baznīcas svētajiem fondiem un viņa kā diakona pienākumu vākt un sargāt šos fondus.

Kad es tuvojos mājai, es noskaitīju klusu lūgšanu, lai saņemtu vadību tajā, ko man vajadzētu teikt, lai nokārtotu šo situāciju. Es aizbraucu un piekļāvēju pie durvīm. Tās atvēra zēna māte un ieaicināja mani dzīvojamā istabā. Lai gan telpa bija slikti apgaismota, es varēju redzēt, cik maza, nabadzīga tā bija. Tās pāris mēbeles bija nolietojušās. Pati māte izskatījās nogurusi.

Mans sašutums par viņas dēla tārita rīcību pagaisa no mana prāta, kad es sapratu, ka šeit tik tiešām ir trūcīga ģimene. Es jutu nepieciešamību pajautāt mātei, vai mājās bija kas ēdams. Caur asarām viņa atzinās, ka nebija nekā. Viņa man pastāstīja, ka viņas vīrs jau kādu laiku bija bez darba un ka viņiem izmisīgi bija vajadzīgs ne tikai ēdiens, bet arī nauda, ar ko samaksāt par īri, lai viņi netiktu izlikti no savasniecīgās mājiņas.

Es nekad neuzdevu jautājumu par gavēņa ziedojumiem, jo es sapratu, ka zēns visticamāk ir bijis bezcerīgi izsalcis, kad viņš apstājās pie bakalejas

Kalpošanai, ko veicam savā ģimenē un Baznīcas aicinājumā, var būt mūžīgas sekas.

veikala. Tā vietā es nekavējoties noorganizēju palīdzību ģimenei, lai viņiem būtu ēdiens, ko likt galdā un jumts virs galvas. Bez tam, ar draudzes priesterības vadītāju palīdzību mēs varējām noorganizēt vīram darbu, lai viņš turpmāk varētu apgādāt savu ģimeni.

Kā priesterības un palīgorganizāciju vadītājiem mums pienākas Tā Kunga atbalsts, stiprinot mūsu aicinājumus un pildot mūsu pienākumus. Meklē Viņa palīdzību, un kad tev nāk atklāsme, darbojies, balstoties uz to atklāsme attiecībā uz kuriem iet, ko skatīties, ko teikt un kā to teikt. Mēs varam domāt domu līdz bezgalībai, bet tikai tad, kad mēs rīkojamies saskaņā ar šo

domu, mēs varam nest svētības cilvēku dzīvē.

Kaut mēs būtu patiesi gani tiem par kuriem mums ir atbildība. Džons Miltons savā dzejolī *Lycidas* rakstīja: „Izsalkušās avis skatās uz augšu, bet netiek barotas“ (125 rindiņa). Tās Kungs Pats teica pravietim Ecehiēlam: „Bēdas Israēla ganiem, kas ...avis vispārīgi negana“ (Ecehiēla 34:2–3).

Mūsu uzdevums ir rūpēties par ganāmpulku—par dārgajām avīm, šiem maigajiem jēriem, kurus atrodam it visur: mājās mūsu pašu ģimenēs, mūsu paplašināto ģimeņu mājās un kas gaida mūs mūsu Baznīcas aicinājumos. Mūsu piemērs ir Jēzus. Viņš teica: „Es esmu labais gans; es pazīstu savas avis“ (Jāņa ev. 10:14). Mums ir tāda atbildība, kāda ir ganam. Ikviens no mums: dosimies kalpot!

Dodieties glābt

Ceļojumā pa dzīves taku vienmēr ir cietušie. Daži nomaldās no ceļa zīmēm, kas ved uz mūžīgo dzīvi tikai, lai atklātu, ka izvēlētais apkārtceļš galu galā noved strupceļā. Vienaldzība, bezrūpība, savtība un grēks, tie visi prasa dārgu nodevu no cilvēku dzīves. Ir tādi, kuri nezināmu iemeslu dēļ soļo citas stabules pavadībā, lai vēlāk atklātu, ka sekojuši pa Sniega karalienes bēdu un ciešanu ceļu.

1995. gadā Augstākais Prezidijs vērsās pie tiem, kuri bija nokļīduši no Kristus ganāmpulka un izdeva īpašu

vēstījumu, kas saucās „Uzaicinājums atgriezties“. Šajā vēstījumā bija lūgums:

„Jums, kuri kaut kāda iemesla dēļ atrodaties ārpus Baznīcas, mēs sakām atgriezties. Mēs uzaicinām jūs nākt atpakaļ un saņemt to laimi, ko jūs kādreiz pazināt. Jūs atradīsiet daudzus, kas sagaidīs jūs ar atplestām rokām, palīdzēs jums, mierinās jūs.

Baznīcai ir vajadzīgs jūsu spēks, mīlestība, lojalitāte un dievbijība. Ir noteikts un drošs ceļš, pa kuru cilvēki

var atgriezties pie visām svētībām, ko saņem Baznīcai piederīgie un mēs esam gatavi saņemt visus, kuri grib to darīt.“

Iespējams, ka bieži atkārtots stāsts vairāk pietuvinās tieši jūsu iespēju pacensties glābt.. Palūkosimies uz kādu ģimeni ar dēlu, vārdā Džeks. Visā Džeka bērnības laikā viņam un viņa tēvam bija daudz nopietnu strīdu. Kādu dienu, kad viņam bija 17 gadi, viņiem bija īpaši emocionāls strīds. Džeks teica savam tēvam: „Šis bija pēdējais salmiņš. Es aizeju no mājām

un nekad vairs neatgriezīšos! Viņš devās uz savu istabu un sakravāja somu. Viņa māte lūdza viņu palikt, bet viņš bija pārāk dusmīgs, lai uzklausītu. Viņš aizgāja, atstājot viņu durvīs raudam.

Izejot caur sētu, viņš jau grasījās aizvērt vārtus, kad viņš izdzirdēja tēvu saucot viņam: „Džek, es zinu, ka liela daļa vainas pie tavas aiziešanas gulstas uz mani. Es patiešām to ļoti nožēloju. Es gribu, lai tu zini, ka, ja tu jebkad gribēsi atgriezties mājās, tu vienmēr būsi mīļi gaidīts. Un es centīšos būt tev labāks tēvs. Es gribu, lai tu zini, ka es milu tevi un vienmēr milēšu.“

Džeks neko neteica, bet devās uz autobusu pieturu un nopirka biļeti uz kādu tālu vietu. Kad viņš sēdēja autobusā, vērojot kā garām skrien jūdzes, viņa domas atgriezās pie tēva vārdiem. Viņš sāka aptvert cik daudz drosmes, cik daudz mīlestības bija vajadzīgs viņa tēvam, lai pateiktu to, ko viņš pateica. Tēvs bija atvainojies. Viņš bija aicinājis viņu atpakaļ un bija atstājis vārdus „Es milu tevi“ skanam vasarīgajā gaisā.

Džeks zināja, ka nākošais solis jāspēr viņam. Viņš saprata, ka vienīgais veids, kā viņš varēs būt mierā pats ar sevi, bija parādīt savam tēvam tāda paša veida briedumu, labestību un mīlestību, kādu tēvs bija parādījis viņam. Džeks izkāpa no autobusa. Viņš nopirka biļeti atpakaļceļam un uzsāka braucieni atpakaļ uz mājām.

Viņš atgriezās īsi pēc pusnakts, iegāja mājā un ieslēdza gaismu. Viņa

Būsim patiesi gani tiem, par kuriem mums ir atbildība.

tēvs sēdēja šūpulkrēslā, viņa galva noliekta. Kad viņš paskatījās uz augšu un ieraudzīja Džeku, viņš piecēlās no krēsla; viņi apkampa viens otru. Džeks vēlāk teica: „Tie pēdējie gadi, ko es pavadīju mājās, bija laimīgākie manā dzīvē.“

Te bija tēvs, kurš, apspiežot kaislības un ierobežojot lepnumu, pacentās glābt savu dēlu, pirms tas kļuva par vienu no milzīgās „zudušo armijas“, kas bija radusies no salauztām ģimenēm un izpostītām mājām. Mīlestība bija tā saistošā, tas dziedējošais balzāms; mīlestība—tik bieži justa, bet tik reti izteikta vārdos.

No Sinaja kalna mūsu ausīs skan: „Godini savu tēvu un savu māti“ (2. Mozus gr. 20:12), un vēlāk, no tā paša Dieva, pavēle: „Dzīvojiet kopā mīlestībā“ (M&D 42:45).

Sekojojot Tā Kunga pēdās

Meties ceļos, lai lūgtu. Pieņem izaicinājumu kalpot. Pacentieties glābt. Dieva plānā ikviena lappuse ir svarīga, lai padarītu māju par mājām un mājas par debesīm.

Līdzsvars ir mūsu atslēga mūsu svētajām un nopietnajām atbildībām mūsu mājās un mūsu Baznīcas aicinājumos. Mums jāizmanto gudrība, iedvesma un veselais saprāts kad mēs rūpējamies par savām ģimenēm un pildām savus Baznīcas aicinājumus, jo viss ir vitāli svarīgs. Mēs nedrīkstam atstāt novārtā savas ģimenes; mēs nedrīkstam atstāt novārtā savus Baznīcas aicinājumus.

Celsim ar meistarību, nelietosim īsinājumikonas un sekosim Viņa plānam. Tād Tās Kungs, patiesi mūsu celtniecības inspektors, varēs teikt mums

kā Viņš teica, kad Viņš parādījās Salamanam, cita laikmeta celtniekam: „Es esmu šo namu svētījis, lai mans vārds tanī mistu mūžīgi, un lai manas acis un mana sirds pie tā saistītos mūžīgi“ (1. ķēniņu 9:3). Tād mums būs debesu mājas un mūžīgās ģimenes un mēs būsīm spējīgi palīdzēt, stiprināt un svētīt arī citas ģimenes.

Es pazemīgi un sirsnīgi lūdzu, lai šī svētība nāk pār katru no mums. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCE

1. Augstākā Prezidija vēstule, 1999. g. 11. februāris; skat. *Liabona*, 1999. g. Decembris, 1.

VĒSTĪJUMS PASAULEI

PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCAS AUGSTĀKAIS PREZIDIJS UN DIVPADSMIT APUSTUĻU PADOME

*M*ĒS, PĒDĒJO DIENU SVĒTO Jēzus Kristus Baznīcas Augstākais Prezidijs un Divpadsmit Apustuļu Padome, svinīgi paziņojam, ka laulība starp vīrieti un sievieti ir nolemta no Dieva un ģimenei ir būtiska loma Radītāja iecerē par Viņa bērnu mūžīgo likteni.

*V*ISI CILVĒKI—vīrieši un sievietes—ir radīti pēc Dieva tēla un līdzības. Ikviens ir debesu vecāku mīlēts gara dēls un meita, un tādēļ katrs ir apveltīts ar dievišķu dabu un likteni. Dzimums ir būtiska pazīme, kas noteic cilvēka identitāti un mērķi pirmslaicīgā, laicīgā un pēcnāves dzīvē.

*P*IRMSLAICĪGĀJĀ DZĪVĒ gara dēli un meitas zināja un pielūdza Dievu kā savu Mūžīgo Tēvu un pieņēma Viņa ieceri, pēc kuras Viņa bērni varēja iegūt ķermeni ar miesu un asinīm un zemes pieredzi, lai turpinātu pilnveidoties un beidzot īstenotu savu dievišķo likteni kā mūžīgās dzīves mantinieki. Dievišķā laimes iecere ļauj ģimenes attiecībām turpināties pēc mūsu nāves. Svētajos tempļos pieejamie svētie priekšraksti un derības dod cilvēkiem iespēju atgriezties pie Dieva un ģimenēm būt vienotām uz mūžību.

*P*IRMAIS BAUSLIS, ko Dievs deva Ādamam un Ievai, attiecās uz viņu, kā vīra un sievas, spēju kļūt par vecākiem. Mēs atzīstam, ka Dieva dotais bauslis Saviem bērniem—vairoties un piepildīt zemi—ir spēkā. Turklāt mēs paziņojam, ka Dievs ir noteicis, ka svētām dzīvības radīšanas spējām ir jābūt vienīgi starp likumīgi laulātu vīru un sievu.

*M*ĒS ATZĪSTAM, ka dzīvības rašanās uz zemes ir Dieva vadīta. Mēs apliecinām dzīvības svētumu un tās nozīmi Dieva mūžīgajā iecerē.

*V*ĪRAM UN SIEVAI ir svēts pienākums mīlēt vienu otru, savus bērnus un rūpēties par viņiem. „Bērni ir Tā Kunga dāvana” (Psalmi 127:3). Vecāku svēts pienākums ir audzināt savus bērnus mīlestībā un taisnīgumā, rūpēties par viņu materiālajām un

garīgajām vajadzībām, mācīt bērniem citam citu mīlēt un kalpot, pildīt Dieva baušļus un būt labiem pilsoņiem, kas ievēro savas valsts likumus, lai kur viņi dzīvotu. Vīri un sievas, mātes un tēvi būs Dieva tiesas priekšā atbildīgi par šo pienākumu pildīšanu.

*G*IMENE ir nolemta no Dieva. Laulība starp vīrieti un sievieti ir būtiska Viņa mūžīgās ieceres daļa. Bērniem ir jādzimst laulībā, un tie jāaudzina tēvam un mātei, kuri atzīst un pilda laulības solījumus. Laime ģimenes dzīvē ir vislabāk sasniedzama, kad tā balstās uz Tā Kunga Jēzus Kristus mācībām. Veiksmīgas laulības un ģimenes tiek nodibinātas un saglabātas, ja tās balstās uz tādiem principiem kā ticība, lūgšana, grēku nožēlošana, piedošana, cieņa, mīlestība, līdzjūtība, darbs un veselīga atpūta. Saskaņā ar Dieva ieceri tēviem ir jāvada ģimene ar mīlestību un taisnīgumu, un viņu pienākums ir rūpēties par dzīves vajadzību apmierināšanu un savas ģimenes aizsardzību. Mātes galvenokārt ir atbildīgas par savu bērnu audzināšanu. Pildot šos svētos pienākumus, tēviem un mātēm ir pienākums, lai viņi kā līdzvērtīgi partneri palīdzētu viens otram. Nespēja, nāve vai citi apstākļi var radīt nepieciešamību apmainīties šo pienākumu veikšanā. Vajadzības gadījumā ģimenei jāsaņem citu radnieku palīdzība.

*M*ĒS BRĪDINĀM, ka personas, kuras pārkāpj šķīstības derības, slikti izturas pret dzīvesbiedru vai bērniem, vai arī nepilda ģimenes aprūpes pienākumus, kādu dienu būs atbildīgas Dieva priekšā. Turklāt mēs brīdinām, ka ģimenes sairšana atnesīs cilvēkiem, sabiedrībām un tautām nelaimes, kādas pareģoja senie un mūsdienu pravieši.

*M*ĒS GRIEŽAMIES ar aicinājumu pie atbildīgiem pilsoņiem un valdību amatpersonām visā pasaulē radīt apstākļus un rosināt cilvēkus saglabāt un stiprināt ģimeni kā sabiedrības pamatvienību.

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

